

behoefde de consevator maar naar enkele adressen te gaan om alles te vinden, wat hij daar voor nodig had. Vooral prenten van deze kunstenaar zijn overal in de wereld getoond en hier en daar ook bekroond. Maar persoonlijk trad hij nooit op de voorgrond. Hij had een grote naam in een kleine kring waartoe verzamelaars behoorden die zo mogelijk al zijn werken wilden bezitten.

Aan de Groene Zoom in Rotterdam, waar hij meer dan een halve eeuw gewoond heeft, kende men hem alleen als winkelier. Samen met zijn zuster had hij daar een zaak in kunstnijverheid voor huishoudelijk gebruik. Als daar een enkele maal eens iemand kwam die op zoek was naar de kunstenaar Van Heusden, dan kon hij achter de toonbank met een stalen gezicht zeggen dat die op dat moment niet thuis was. Hij hield van onschuldige mystificaties en meer nog van de stilte die hij voor zijn werk nodig had. Nooit kwam hij in de kunstenaarsassociëteit of op openingen van tentoonstellingen. Maar een wereldvreemde zonderling was hij allerminst.

De notie dat kunst élitair zou zijn kan niet samenhangen met de herkomst van de meeste kunstenaars. In Rotterdam althans zijn ze veelal opgegroeid in arbeidersmilieus. Op zijn twaalfde jaar moest Van Heusden in loondienst. Hij werkte tien jaar lang voor een huis- en decoratieschilder en kon pas na de eerste wereldoorlog naar de dagcursus van de academie. Hij kreeg daar les van Simon Moulijn en van Derkzen van Angeren. 'Ze zagen meteen dat ik het in de vingers had', vertelde hij een halve eeuw later nog met voldoening. Toen de als docent bijzonder gewaardeerde graficus Derkzen van Angeren naar de Verenigde Staten emigreerde, mocht Van Heusden zijn oude etspers overnemen. Die stond altijd in de kamer achter het winkeltje en hij was er trots op. Na het overlijden van zijn zuster heeft hij in zijn tijdelijke neerslachtigheid al te snel die pers aan een Amsterdamse collega over gedaan.

Toen Van Heusden in de jaren twintig aan de Groene Zoom zijn winkeltje begon, gold het tuindorp Vreewijk als een voorbeeld van goede volkswoningbouw. Het trok bewoners aan die actief waren in de arbeidersbeweging. Wout ging samen met zijn zuster deze bevolking helpen, zich te verheffen door middel van verantwoorde kunstnijverheid voor huiselijk gebruik en reproducties van opwekkende schilderijen. De zaak heette 'De Zonnebloem', naar een motief van Van Gogh.

In de jaren dertig was hij betrokken bij de oprichting van het Arbeiders-Schrijvers Kollektief 'Links Richten'. Hij is ook enige tijd bestuurslid geweest van de beeldende kunstenaars groep R '33 maar